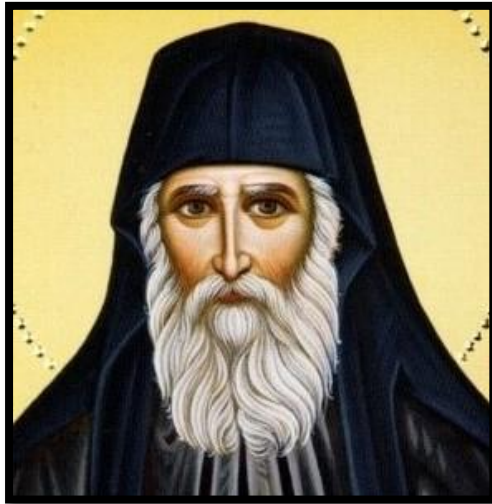

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτήρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ. 4,5)

Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

**Έτος 5^ο Τεύχος 17^ο Μάρτιος – Μάιος 2023
ΑΘΗΝΑΙ**

Διατίθεται δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθήναι αλλά διακονείσαι.....	3
Δεν υπάρχει ωραίος χαρακτηρισμός που να μην μπορεί να αποδοθεί στην Παναγία.....	4
Η Ιστορία του Ακαθίστου Ύμνου.....	10
Ὁ ἐμός ἔρωσ ἐσταύρωται.....	12
Η ανάσταση του Λαζάρου βεβαιώνει την κοινή ανάσταση όλων των κεκοιμημένων.....	15
Οι 7 Λόγοι του Κυρίου Ιησού Χριστού πάνω στο Σταυρό.....	17
Η σημασία της Ανάστασης του Χριστού.....	20
Ἡ Ἐνδοξος Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.....	22
Τι είναι η Πεντηκοστή.....	26

Πληροφορίες και εγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

Μερικοί από τους τομείς της ενώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους και ανάγνωση ψυχοφελών βιβλίων.
- Παροχή συμβουλών και πληροφοριών που αφορούν σε θέματα καθημερινής πρακτικής (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π..)
- Μεταφορά ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ή άλλους ιατρικούς φορείς.
- Παροχή εργασιών οικείας (π.χ. υδραυλικές εργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.) 2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Η Ιστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Έδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

T.K. 111 43 Αθήνα

Email: diakonoι.xristou@gmail.com

A.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ΙΔ Αθηνών.

Για Δωρεές - Εγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιώς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

(Παρακαλώ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας αποστέλλεται απόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)

Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός είναι ο πρώτος διάκονος-υπηρέτης- πάντων των ανθρώπων, προς χάριν των οποίων έγινε και άνθρωπος δια να τους διακονήσει. Έχοντας σημαία και λάβαρο τη διδαχή αυτή του Χριστού, με την οποία αναδημιουργείται ο νέος λαός του Θεού παρακαλούμε τον ενανθρωπίσαντα δι'ημάς Κύριο να μας ευλογεί, ώστε να πορευόμαστε πάντοτε ως διάκονοι των ελαχίστων αδελφών Του.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπός και πόθος μας είναι να κοινωνήσουμε και να διακονήσουμε τον Χριστό, εν τω προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων αδελφών μας.

**Δεν υπάρχει ωραίος χαρακτηρισμός που να
μην μπορεί να αποδοθεί στην Παναγία**

Οδὴ α', Ἦχος δ', Ὁ Εἰρμὸς Καταβασίας
Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος
καὶ λόγον ἐρεύζομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί,
καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων
καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα .

«Θα ανοίξω το στόμα (της ψυχής) μου και θα γεμίσει από Ἅγιο Πνεύμα και θα βγάλω από τα βάθη της καρδιάς μου ένα λόγο πανηγυρικό για την Βασιλομήτορα και τότε θα φανώ πως πανηγυρίζω με λαμπρότητα και θα ψάλλω ὅλος χαρά τη Θεία της Σύλληψη».

Ο υμνογράφος δανείζεται από δύο στίχους του Δαβίδ: «Το στόμα μου ἤνοιξα και ἤλकुσα πνεύμα» και «εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν». Εδώ ο υμνογράφος όταν λέγει στόμα δεν εννοεί το στόμα του σώματος αλλά το στόμα της νόησης της ψυχής. «Δύναται

είναι της ψυχής στόμα η διανοητική δύναμις» υποστηρίζει ο Γρηγόριος Νύσσης. Και όπως από το στόμα ενός δοχείου, αν είναι στενό, μπαίνουν λίγα υγρά, ενώ αν είναι φαρδύ, μπαίνουν πολλά, έτσι και το στόμα της ψυχής. Το Άγιον Πνεύμα γεμίζει το στόμα του πιστού, όπως το χελιδόνι δίνει τροφή στον νεοσσό. Για να είναι όμως ανοιχτό το στόμα της ψυχής πρέπει να υπάρχει αγαθή προαίρεση και πίστη σταθερή.

Ο υμνογράφος χρησιμοποίησε το ρήμα «ερεύγομαι» , από όπου παράγεται και το ρέψιμο, για να τονίσει ότι ο λόγος του προέρχεται αυθόρμητα μέσα από την καρδιά του, η οποία φωτίστηκε από το Άγιο Πνεύμα χωρίς δεύτερες σκέψεις και υπολογισμούς.

Επίσης ο υμνογράφος χρησιμοποιεί το «άσω», για να θυμίσει την Α΄ Βιβλική Ωδή, όπου αναφέρεται το «άσωμεν τω Κυρίω, ότι δεδόξασται».

Στην Πρώτη ωδή, ο υμνογράφος φτιάχνει ένα, θα λέγαμε, προοίμιο, για να μας προϊδεάσει για όσα πρόκειται να ακούσουμε στον Ακάθιστο ύμνο, που, στο μεγαλύτερο μέρος του εξυμνεί την Παναγία με καταπληκτικές εικόνες και λογοτεχνικά σχήματα. Αν, οδηγούμενοι από το Άγιο Πνεύμα, λάλησαν οι ιεροί συγγραφείς της Βίβλου, και ο ψαλμωδός το επικαλείται, για να εκπέμψει από την καρδιά του «λόγον αγαθόν», γιατί να μην κάνει το ίδιο κι ο ποιητής του Ακαθίστου Ύμνου, ώστε να εξυμνήσει επαξίως τη Θεοτόκο; Κατά ανάλογο τρόπο πρέπει και οι πιστοί να υμνούν τον Θεό για τα «κρείττονα χαρίσματα» του Πνεύματος, ως «δοχεία» της Θείας Χάριτος, αντιπαραθέτοντάς τα στις προκλήσεις ενός αμαρτωλού και παραστρατημένου κόσμου.

*Χριστού βιβλόν ἔμψυχον, ἐσφραγισμένην σε Πνεύματι·
Ὁ μέγας Ἀρχάγγελος, Ἀγνή θεώμενος, ἐπεφώνει σοι·
Χαῖρε χαρᾶς δοχεῖον, δι' ἧς τῆς Προμήτορος ἀρὰ λυθήσεται.*

Η Παναγία είναι το έμψυχο βιβλίο του Χριστού, γιατί μέσα από τη ζωή της αντιλαμβανόμαστε την παρουσία του Χριστού, είναι αυτή που εικονίζει τον Χριστό, είναι αυτή που στην καρδιά της γράφτηκε με ανεξίτηλα γράμματα ο Λόγος του Θεού. Το βιβλίο αυτό, που

συμβολίζει την Παναγία, είναι σφραγισμένο με το Άγιο Πνεύμα. Αυτό μας παραπέμπει στην Αποκάλυψη του Ιωάννου (κεφ ε΄, 5) όπου γράφει: «ἀνοίξει τὸ βιβλίον καὶ τὰς ἐπτὰ σφραγίδας αὐτοῦ». Αυτό το βιβλίο κανένας δεν μπόρεσε να το ανοίξει παρά μόνο το Αρνίο, ο Χριστός. Επομένως η Παναγία είναι εφτασφράγιστο βιβλίο, διότι:

α) είναι φορέας του μεγάλου Σχεδίου του Θεού για την σωτηρία του κόσμου β) Είναι αμόλυντη και αγνή Παρθένος γ) μόνο ο Ιησούς Χριστός μπόρεσε να ανοίξει το εφτασφράγιστο αυτό βιβλίο και έτσι η παρθένος έγινε μητέρα μόνο του Χριστού κατά τρόπο υπερφυσικό και ανεξήγητο, αφού αξιώθηκε να αποκτήσει τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Ο Αρχάγγελος Γαβριήλ βλέποντας την Αγνή Παρθένο δεν συγκρατήθηκε και της φώναξε ότι είναι δοχείο χαράς, διότι εξαιτίας της λύθηκε η κατάρα της Εύας.

*Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε,
τοῦ Ἄδου ἢ νέκρωσις, χαῖρε πανάμωμε,
τὸ παλάτιον τοῦ μόνου Βασιλέως.
χαῖρε θρόνε πύρινε τοῦ Παντοκράτορος.*

Ο υμνογράφος χαιρετίζει την Παρθένο Μαρία, που έγινε νύμφη όχι ανθρώπου αλλά του Θεού (Θεόνυμφος), γι'αυτό και την χαιρετίζουμε ως «Νύμφη ανύμφευτε» αλλά και συγχρόνως ως Πανάμωμη, δηλαδή ως αγνή που δεν έχει κανένα ψεγάδι. Αυτή λοιπόν η Πανάμωμη Παρθένος έγινε «Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις και τοῦ Ἄδου ἢ νέκρωσις». Η επανόρθωση έφερε και την ανόρθωση στον Αδάμ και παράλληλα καταργήθηκε ο θάνατος και απονεκρώθηκε ο Άδης, Σε αυτήν ενθρονίστηκε ο Χριστός και έγινε το παλάτι του μόνου Βασιλέως, του Παμβασιλέως Χριστού. Αυτός ο θρόνος του Παντοκράτορα Θεού είναι πύρινος, έτσι όπως μας το περιγράφει και ο προφήτης Δανιήλ: «καὶ ὁ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών καὶ ἡ θριξὶς τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν, ὁ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον· (Δαν. 7,9). Υπόψη ότι και ο προφήτης Ηλίας σε πύρινο άρμα ανέβηκε στους ουρανούς.

Δόξα...

*Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστήσασα,
τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ τέξασα,
τὸ ὄσφράδιον, τοῦ πάντων Βασιλέως,
χαῖρε ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα.*

Ἡ Παναγία εἶναι αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὁποία γεννήθηκε καὶ βλάστησε ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἐδῶ χαρακτηρίζεται ὡς «Ρόδον τὸ ἀμάραντον». Για τὸ ρόδο τὸ ἀμάραντο κάνει λόγο καὶ ὁ Εὐλύτης στὸ Ἄξιον Εἶσι. «Τῆς ἀγάπης αἵματα με πορφύρωσαν καὶ χαρὲς ἀνείδωτες με σκιάσανε, οὐξειδῶθηκα μες στὴ νοτιὰ τῶν ἀνθρώπων μακρινὴ μητέρα ρόδο μου ἀμάραντο». Ἡ Παναγία εἶναι ἡ Τριανταφυλλιά, ἀπ' ὅπου βλάστησε τὸ Τριαντάφυλλο ποὺ λέγεται Χριστός. Ὁ Θεὸς ἐψαχνε νὰ βρεῖ ευωδία στὸν κόσμον καὶ τὴν βρῆκε στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας. Τὴν εἶδε ὁ Θεὸς καὶ ὀσφράνθηκε τὸ ἄρωμα τῆς ἀρετῆς τῆς. Γι' αὐτὸ λέγεται «τὸ ὀσφράδιον τοῦ πάντων Βασιλέως». Ὅλα τὰ λουλούδια κάποτε μαραίνονται καὶ μάλιστα γρήγορα. Καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἓνα λουλούδι ποὺ μαραίνεται. Ἡ Παρθένος Μητέρα ὅμως εἶναι τὸ «ρόδο τὸ ἀμάραντον», ποὺ φανερῶνει τὸ καθαρὸ, τὸ ἀμόλυντο καὶ ἀδιάφθορο. Εἶναι ἓνα λουλούδι ποὺ ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες τῶρα χρόνια παραμένει ἀμάραντο καὶ θὰ παραμένει στους αἰῶνες. Στους Ἁγίους Τόπους ὑπάρχει μία εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ εἰκονίζει τὴν Παναγία ὡς «Ρόδο Αμάραντον». Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ρόδο ἀμάραντο, τριαντάφυλλο ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένον, χωρὶς τὸ κληρονομικὸ μόλυσμα τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος. Ὅποιος πλησιάζει τὸν Χριστὸ αἰσθάνεται μία οὐράνια ευωδία. Το λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Χριστοῦ ευωδία ἐσμέν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις» (Β' Κορ. 2,15).

Ἀλλὰ καὶ ὁ κάθε πιστὸς μπορεῖ νὰ γίνῃ Ρόδο καὶ νὰ ευωδιάζει με τὴν «ευωδία τοῦ Χριστοῦ», ὅπως ευωδιάζουν καὶ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων.

«τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ τέξασα». Ἡ Παναγία γέννησε τὸ μυρωδάτο μῆλο, τὸ ὁποῖο τρώγοντάς το οἱ ἄνθρωποι παίρνουν ζωὴ,

ενώ τρώγοντας το μήλο του Παραδείσου καταδικάζονται σε θάνατο και όχι μόνο οι άνθρωποι αλλά και όλη την κτίση.

«τὸ ὄσφράδιον, τοῦ πάντων Βασιλέως». Το «ὄσφράδιο» είναι φυτό από το οποίο βγαίνει μια ισχυρή αρωματική ουσία, που χρησιμεύει στην ιατρική για να συνέρχονται όσοι λιποθυμούν. Την χρησιμοποιούσε και ο αυτοκράτορας, για να μπορεί να εισέρχεται στον στάβλο των αλόγων και να αντέχει την αφόρητη μυρωδιά αυτού του χώρου.

Έτσι και η Υπεραγία Θεοτόκος χρησίμευσε ως ὄσφραδιο-πολύτιμο άρωμα, προκειμένου ο Κύριός μας να εισέλθει στον κόσμο μας, ο οποίος ιδιαίτερα την εποχή εκείνη θύμιζε στάβλο με έντονη τη δυσοσμία της αμαρτίας. Μήπως και το σπήλαιο της Γεννήσεως με το σταύλο των αλόγων ζώων δεν μας παραπέμπει στην αποπνικτική ατμόσφαιρα , την οποία δημιουργούν τα ζώα ένστικτα των ανθρώπων και την οποία ήρθε να καθαρίσει ο Λυτρωτής του κόσμου με το άρωμα της αγιότητας, όπως ο Ηρακλής την κόπρο του Αυγείου;

«χαῖρε ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα». Τρεις φορές ο υμνογράφος απευθύνει το «χαῖρε» γεμάτος χαρά, διότι η αιτία όλων αυτών είναι η Παναγία και γι αυτό χαρακτηρίζεται «κόσμου διάσωμα», δηλαδή σωτηρία του κόσμου.

Καὶ νῦν...

Αγνείας θησαύρισμα, χαῖρε δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος ἡμῶν ἐξανέστημεν, χαῖρε ἠδύπνοον κρίνον, Δέσποινα, πιστοὺς εὐωδιάζον, θυμίαμα εὖοσμον, μύρον πολύτιμον.

Το Θεοτοκίο αυτό είναι κάτι αντίστοιχο με το προηγούμενο Δοξαστικό. Εκεί ο Χριστός είναι το «Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον», εδώ η Παναγία είναι το «ἠδύπνοον κρίνον, το θυμίαμα εὖοσμον και μύρον το πολύτιμον». Η ευωδία του Χριστού υπάρχει και στους τρεις χαρακτηρισμούς. Η Παναγία μας είναι ό τι πιο αγνό, «αγνείας θησαύρισμα», ό τι πιο λυτρωτικό, αφού μας γλίτωσε από πτώση και μας έφερε την ανάσταση «δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος ἡμῶν ἐξανέστημεν» , ό τι πιο όμορφο, όπως το κρίνο

«ήδύπνοον κρίνον», ό τι πιο ευωδιαστό, όπως το θυμίαμα «θυμίαμα εϋοσμον», και ό τι πιο πολύτιμο όπως το ακριβό άρωμα «μύρον πολύτιμον».

Δεν υπάρχει ωραίος χαρακτηρισμός που να μην μπορεί να αποδοθεί την Παναγία.

www.exomologistetokirio.gr

*Βασίλισσα του κόσμου
Δέσποινα τ' ουρανού
Μυριοχαριτωμένη
Παρθένε ευλογημένη
Μητέρα του Θεού*

*Τα σπλαχνικά σου μάτια
στρέψε προς εμάς
τρέξε και σκέπασέ μας και βοήθησέ μας
τα ζένα κι ορφανά.*

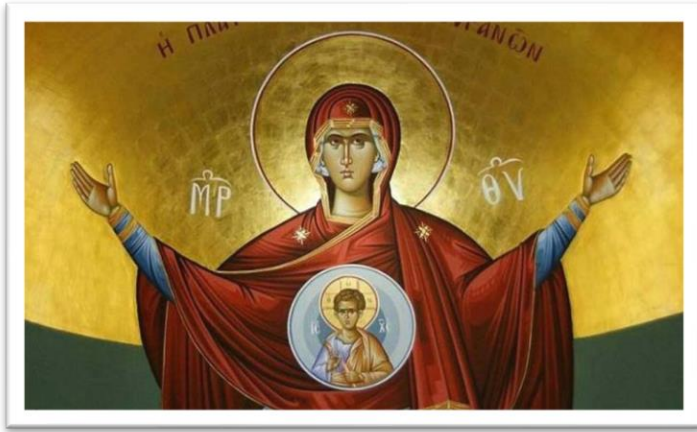
*Μη μας εγκαταλείπεις
στα μακρινά της γης
ιδέ τους στεναγμούς μας
τους πόνους κι οδυρμούς μας
για να μας λυπηθείς*

*Και όταν η ψυχή μας
από το σώμα βγει
δείξε μας στον Υιόν Σου
τον Αντρωτή του κόσμου
Μητέρα ευσπλαχνική.*

*Ω! Μάνα, γλυκιά Μάνα
Μάνα ευσπλαχνική
ημών των πικραμένων
και μετανοημένων
σπλαχνίσου την ψυχή.*

Η Ιστορία του Ακαθίστου Ύμνου

Τον 7ο αι. μ.Χ., όταν στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήταν βασιλιάς ο Ηράκλειος, οι Πέρσες, που ήταν εχθροί των Βυζαντινών, πήραν στην κατοχή τους από τους Αγίους Τόπους τον Σταυρό του Κυρίου μας. Ο Ηράκλειος, τότε, οργάνωσε εκστρατεία εναντίον τους, προκειμένου ο Σταυρός να επανέλθει στο μέρος που ανήκε. Πήρε, λοιπόν, πολύ στρατό και αφήνοντας την πρωτεύουσα, την Κωνσταντινούπολη, προχώρησε προς τα νότια.

Όταν το πληροφορήθηκαν αυτό οι Άβαιοι, ένας λαός που ζούσε στα βόρεια σύνορα της Αυτοκρατορίας, κατευθύνθηκαν προς την Πόλη και άρχισαν την πολιορκία της. Η Κωνσταντινούπολη, βέβαια, είχε ισχυρά τείχη και δεν ήταν καθόλου εύκολο για οποιονδήποτε εχθρό να την καταλάβει. Ωστόσο, οι Άβαιοι την είχαν περικυκλώσει από ξηρά και θάλασσα και η θέση των λίγων υπερασπιστών της γινόταν κάθε μέρα και δυσκολότερη. Σ' αυτές τις δύσκολες ώρες ο πατριάρχης Σέργιος περιερχόταν τα τείχη, κρατώντας στα χέρια του την εικόνα της Παναγίας των Βλαχερνών και προσευχόταν να γλυτώσει την Πόλη από τον φοβερό κίνδυνο που την απειλούσε. Ενώ, λοιπόν, τα πράγματα γίνονταν δύσκολα, καθώς οι εχθροί ετοιμάζονταν για την τελική επίθεση και ο Ηράκλειος έλειπε μακριά,

μέσα στο κατακαλόκαιρο, τη νύχτα της 7ης Αυγούστου, σηκώθηκε μεγάλος ανεμοστρόβιλος. Τα πλοία των Αβάρων διαλύθηκαν, ενώ οι Βυζαντινοί περνούσαν στην αντεπίθεση. Ο εχθρικός στρατός και στόλος διασκορπίστηκαν και η Πόλη σώθηκε.

Η κατάληξη αυτή αποδόθηκε από τον πιστό λαό της Πόλης στη βοήθεια της Παναγίας μας. Έτσι, πλήθος λαού συγκεντρώθηκε στον ναό της Παναγίας των Βλαχερνών και έψαλαν τον ύμνο προς την Παναγία, την Υπέρμαχο Στρατηγό, που τους έσωσε από τον κίνδυνο. Καθώς ο ύμνος αυτός, γνωστός από παλιότερα στους χριστιανούς, στην περίπτωση αυτή ψάλλθηκε με όρθιους όλους τους πιστούς, προς τιμή της Θεοτόκου, ονομάστηκε Ακάθιστος Ύμνος.

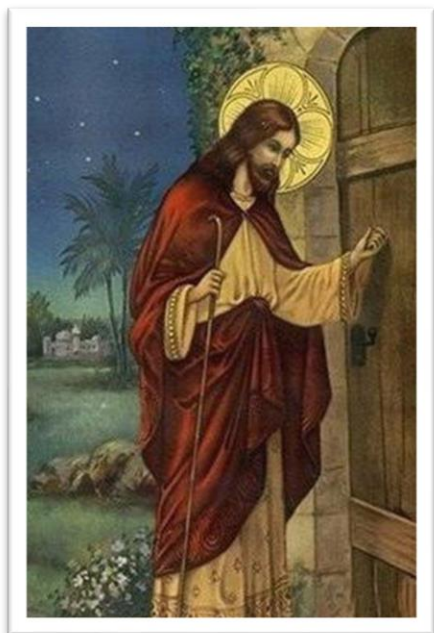
Ο Ακάθιστος Ύμνος αποτελείται από 24 Οίκους (stroφές), ο καθένας από τους οποίους αρχίζει με ένα γράμμα της αλφαβήτου. Οι δώδεκα είναι εκτενείς και ο καθένας καταλήγει με το εφύμνιο Χαίρε Νύμφη άνύμφευτε· οι άλλοι δώδεκα είναι σύντομοι και ο καθένας καταλήγει με το εφύμνιο Άλληλούια. Επειδή ο κάθε Οίκος της πρώτης δωδεκάδας αρχίζει με τη λέξη Χαίρε, το σύνολο της εκκλησιαστικής αυτής ακολουθίας, που απευθύνεται στην Παναγία μας, ονομάζεται Χαιρετισμοί της Θεοτόκου. Το σύνολο των στίχων που ακούγονται αποτελούν μια υπέροχη ποιητική δημιουργία, της οποίας ο δημιουργός είναι άγνωστος, αλλά σύμφωνα με την παράδοση της Εκκλησίας αποδίδεται στον Ρωμανό τον Μελωδό. Μία εικόνα των Χαιρετισμών φυλάσσεται σήμερα στην Ι.Μ. Διονυσίου του Αγίου Όρους.

Οι Χαιρετισμοί, όπως τους λέει ο λαός μας, ψάλλονται στους ορθόδοξους ναούς το απόγευμα της Παρασκευής των πρώτων 5 εβδομάδων της Μεγάλης Σαρακοστής. Τις 4 πρώτες Παρασκευές ψάλλονται από 6 Οίκοι κάθε φορά (αυτές ονομάζονται Στάσεις) και την 5η Παρασκευή ψάλλεται όλος ο Ακάθιστος Ύμνος (και οι 24 Οίκοι).

exomologistetokirio.gr

Ὁ ἐμός ἔρωσ ἐσταύρωται

Πόρνη ἐπιθυμοῦσε ὁ Θεός;
Ναὶ πόρνη. Ἐννοῶ τὴ δική
μας φύση. Ἦταν τρανὸς καὶ
αὐτὴ ταπεινὴ. Τρανὸς ὄχι στὴ
θέση ἀλλὰ στὴ φύση.
Πεντακάθαρος ἦταν,
ἀνερμήνευτη ἡ οὐσία του,
ἄφθαρτη ἡ φύση του.
Ἀχώρητος στὸ νοῦ, ἀόρατος,
ἄπιαστος ἀπὸ τὴ σκέψη,
ὑπάρχοντας παντοτεινά,
μένοντας ἀπαράλλακτος.
Πάνω ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους,
ἀνώτερος ἀπὸ τὶς δυνάμεις
τῶν οὐρανῶν. Νικώντας τὴ
λογικὴ σκέψη, ξεπερνώντας
τὴ δύναμη τοῦ μυαλοῦ,
ἀδύνατο νὰ τὸν δεῖς, μόνο νὰ
τὸν πιστέψεις. Τὸν ἔβλεπαν

ἄγγελοι καὶ τρέμανε. Τὰ χερουβεὶμ σκεπάζονταν μὲ τὰ φτερά
τους, ὅλα στέκονταν μὲ φόβο.

Ἐριχνε τὸ βλέμμα του στὴ Γῆ καὶ τὴν ἔκανε νὰ τρέμει. Στρεφόταν
στὴ θάλασσα καὶ τὴν ἔκανε στεριά Ποτάμια ἔβγαζε στὴν ἔρημο.
Στ' ἀναμέτρημά του ἔστηνε βουνά καὶ ζύγιζε λαγκάδια. Πῶς νὰ τό
πῶ; Πῶς νὰ τό παραστήσω; Τό μεγαλεῖο του ἀπέραντο, ποῦ νὰ
πιαστεῖ ἡ σοφία του μὲ ἀριθμούς; Ἀνεξιχνίαστες οἱ ἀποφάσεις πού
παίρνει κι οἱ δρόμοι του ἀνεξερεύνητοι.

Κι αὐτὸς ὁ τόσο μέγας καὶ τρανὸς πεθύμησε πόρνη. Γιατί; Γιὰ νὰ
τὴν ἀναπλάσει ἀπὸ πόρνη σὲ παρθένα. Γιὰ νὰ γίνεῖ ὁ νυμφίος της.
Τί κάνει; Δὲν τῆς στέλνει κάποιον ἀπὸ τοὺς δούλους του, δὲν
στέλνει ἄγγελο στὴν πόρνη, δὲν στέλνει ἀρχάγγελο, δὲν στέλνει τὰ

χερουβεΐμ, δὲν στέλνει τὰ σεραφεΐμ. Ἀλλὰ καταφθάνει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἔρωτευμένος.

Ἐπεθύμησε πόρνη. Καὶ τί κάνει; Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀνέβει ἐκεῖνη στὰ ψηλά, κατέβηκε Ἐκεῖνος στὰ χαμηλά. Ἔρχεται στὴν καλύβα της. Τὴ βλέπει μεθυσμένη. Καὶ μὲ ποῖο τρόπο ἔρχεται; Ὅχι μὲ ὀλοφάνερη τὴ θεότητά του, ἀλλὰ γίνεται ἐντελῶς ἴδιος μαζί της, μήπως βλέποντάς τον τρομοκρατηθεῖ, μήπως λαχταρήσει καὶ τοῦ φύγει. Τὴ βρίσκει καταπληγωμένη, ἐξαγριωμένη, ἀπὸ δαίμονες κυριευμένη. Καὶ τί κάνει; Τὴν παίρνει καὶ τὴν κάνει γυναίκα του. Καὶ τί δῶρα τῆς χαρίζει; Δαχτυλίδι. Ποιὸ δαχτυλίδι; Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἔπειτα λέγει. Δὲν σὲ φύτεψα στὸν Παράδεισο;

-Τοῦ λέγει, ναί.

-Καὶ πῶς ξέπεσες ἀπὸ ἐκεῖ;

-Ἦλθε καὶ μὲ πῆρε ὁ Διάβολος ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

-Φυτεύτηκες στὸν Παράδεισο καὶ σὲ ἔβγαλε ἔξω. Νά, σὲ φυτεύω μέσα μου. Δὲν τολμᾷ νὰ μὲ πλησιάσει ἐμένα. Ὁ ποιμένας σὲ κρατάει καὶ ὁ λύκος δὲν ἔρχεται πιά.

-Ἀλλὰ εἶμαι, λέγει, ἀμαρτωλὴ καὶ βρώμικη.

-Μὴ μοῦ σκοτίζεσαι, εἶμαι γιατρός.

Δῶσε ἐδῶ μεγάλη προσοχή. Κοίταξε τί κάνει. Ἦλθε νὰ πάρει τὴν πόρνη, ὅπως αὐτὴ -τὸ τονίζω- ἦταν βουτηγμένη στὴ βρῶμα. Γιὰ νὰ μάθεις τὸν ἔρωτα τοῦ Νυμφίου. Αὐτὸ χαρακτηρίζει τὸν ἔρωτευμένο: τὸ νὰ μὴ ζητάει εὐθύνες γιὰ ἀμαρτήματα, ἀλλὰ νὰ συγχωρεῖ λάθη καὶ παραπατήματα.

Πιὸ πρὶν ἦταν κόρη τῶν δαιμόνων, κόρη τῆς Γῆς, ἀνάξια γιὰ τὴ Γῆ. Καὶ τώρα ἔγινε κόρη τοῦ βασιλιᾶ. Καὶ αὐτὸ γιατί ἔτσι θέλησε ὁ ἔρωτευμένος μαζί της. Γιατί ὁ ἔρωτευμένος δὲν πολυνοιάζεται γιὰ τὴ συμπεριφορά του. Ὁ ἔρωτας δὲν βλέπει ἀσχήμια. Γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται ἔρωτας, ἐπειδὴ πολλὰς φορές ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἄσχημη.

Ἔτσι ἔκανε καὶ ὁ Χριστός. Ἄσχημη εἶδε καὶ τὴν ἐρωτεύτηκε καὶ τὴν ἀνακαινίζει.

Τὴν πῆρε ὡς γυναίκα, καὶ ὡς κόρη του τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ὡς δούλα του τὴν φροντίζει, καὶ ὡς παρθένα τὴν προστατεύει, καὶ ὡς παράδεισο τὴν τειχίζει, καὶ ὡς μέλος τοῦ σώματός του, τὴν

περιποιείται. Τὴ φροντίζει ὡς κεφαλὴ τῆς ποῦ εἶναι, τὴ φυτεύει ὡς ρίζα, τὴν ποιμαίνει ὡς ποιμένας. Ὡς νυμφίος τὴν παίρνει γυναῖκα του, καὶ ὡς ἐξιλαστήριο θύμα τὴν συγχωρεῖ, ὡς πρόβατο θυσιάζεται, ὡς νυμφίος τὴ διατηρεῖ μέσα στὴν ὁμορφιά, ὡς σύζυγος φροντίζει νὰ μὴν τῆς λείπει τίποτα.

Ἦ, Σὺ Νυμφίε, ποῦ ὁμορφαίνεις τόσο τὴν ἀσχήμια τῆς νύφης!

Ὁ Μ. Βασίλειος, ὅταν ρωτήθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεό, εἶπε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶναι ἀδίδακτη. «Ἀδίδακτος μὲν ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη». Καὶ ὅπως κανεῖς δὲν μᾶς ἔδειξε νὰ χαιρόμαστε τὸ φῶς καὶ νὰ χαιρόμαστε καὶ νὰ ἐπιθυμοῦμε τὴν ζωὴ, οὔτε μᾶς δίδαξε κανεῖς νὰ ἀγαποῦμε τοὺς γονεῖς μας ἢ αὐτοὺς ποῦ μᾶς ἀνέθρεψαν, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μέ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό. Ἀφοῦ λάβαμε ἐντολὴ νὰ ἀγαποῦμε τὸν Θεό, «τὴν ἀγαπητικὴν δύναμιν εὐθύς τῇ πρώτῃ κατασκευῇ συγκαταβληθεῖσαν κερτήμεθα». Ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ του, γιατί ἀπὸ τὴν φύση του ἐπιθυμεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ὠραῖα πράγματα. Καὶ συνεχίζει ὁ Μ. Βασίλειος: «Τί οὖν κάλλους θείου θαυμασιώτερον; Τίς ἐννοια τῆς τοῦ Θεοῦ μεγαλοπρεπείας χαριεστέρα; Ποῖος πόθος ψυχῆς οὕτω δριμύς καὶ ἀφόρητος ὡς ἀπὸ θεοῦ ἐγγινόμενος τῇ ἀπὸ πάσης κακίας κεκαθαρμένη ψυχῇ καὶ ἀπὸ ἀληθινῆς διαθέσεως λεγούσης ὅτι “Τετρωμένη ἀγάπης εἰμὶ ἐγώ;”».

«Ὁ ἐμός ἔρωσ ἐσταύρωται» ἔλεγε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος καὶ τὸ ἴδιο ἔλεγαν ὅλοι οἱ θεούμενοι, ὅσοι ἐγεύθησαν αὐτῆς τῆς μεθυστικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς νηφαλίου μέθης. Ὁ Χριστός, ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ἀγάπησε τὸν ἄνθρωπο, θυσιάστηκε γι’ αὐτόν, πόνεσε, ὑπέφερε, σταυρώθηκε, ἀλλὰ καὶ ἀναστήθηκε. Τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ Σταυρός καὶ ὁ θάνατος, ὁ πόνος καὶ ἡ ὀδύνη. Ποῖός μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ αὐτὴν τὴν ἀγάπη; Ποῖός μπορεῖ νὰ μετρηθῇ μέ τὸ πλήρωμα καὶ τὸ ὕψος τῆς ἀγάπης; Αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει ἡ ὀνομασία Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Δείχνει τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τῆς κενωθείσης καὶ θυσιαστικῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ μᾶς προκαλεῖ σὲ αὐτὴν τὴν ἀγάπη, ποῦ προϋποθέτει σταύρωμα ὅλων τῶν ταπεινῶν καὶ σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν.

exomologistetokirio.gr

Η ανάσταση του Λαζάρου βεβαιώνει την κοινή ανάσταση όλων των κεκοιμημένων, που θα συμβεί στη Δευτέρα Παρουσία

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον Χριστὲ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ο θάνατος του Λαζάρου, του φίλου του Χριστού, μας παραπέμπει στο θάνατο αγαπημένων προσώπων. Αυτό το «εδάκρυσεν ο Ιησούς» (Ιω.11.35) δείχνει τον πόνο Του για το χωρισμό, την τέλεια ανθρώπινή Του φύση, καθώς και το οδυνηρό του θανάτου ως αταίριαστο για τον άνθρωπο. Μπροστά στον τάφο του τετραήμερου ξεδιπλώνεται το εσωτερικό του Ιησού, που χαρακτηρίζεται από αγάπη και στοργή για το πρόσωπο με την ιδιαίτερη και μοναδική σχέση της φιλίας.

Γι' αυτό δεν κρύβει τη λύπη και την ταραχή Του. «Ενεβριμήσατο τω πνεύματι και ετάραξεν εαυτόν» (Ιω.11,33).

Στο μεγάλο πόνο αποκαλύπτουμε το βαθύτερο εαυτό μας, χωρίς μάσκα και χωρίς κοινωνικά καλουπώματα. Η διήγηση του Ευαγγελίου για την έγερση του Λαζάρου είναι πέρα για πέρα αληθινή, όπως οποιοσδήποτε θάνατος αγαπημένου προσώπου.

Εκεί φαίνεται το γεγονός του θανάτου, τα αισθήματα των ζώντων, οι εσωτερικές τους καταστάσεις. Φαίνεται όμως και η υπέρβασή του, καθότι ο Ιησούς Χριστός, ο φίλος του Λαζάρου, δεν είναι απλά ένας σπουδαίος δάσκαλος, ένας καλός φίλος ή ακόμη και ένας με το χάρισμα της θαυματουργίας. Είναι « η ανάστασις και η ζωή» , καθώς το αποκαλύπτει στη Μάρθα, την αδελφή του Λαζάρου.

Γι' αυτό «όποιος πιστεύει σ' Αυτόν, κι αν πεθάνει, θα ζήσει». Η ανάσταση του Λαζάρου, μια βδομάδα πριν την ανάσταση του Κυρίου, βεβαιώνει την κοινή ανάσταση όλων των κεκοιμημένων, που θα συμβεί στη Δευτέρα Παρουσία. Μέχρι τότε ο θάνατος των αγαπημένων θα σχίζει την καρδιά, ο πόνος θα συντρίβει την ύπαρξη και η ανάγκη για επικοινωνία θα γίνεται αφόρητη. Ποιος είπε ότι το κλάμα για τον κεκοιμημένο μας είναι αμαρτία; Αμάρτησε δηλαδή κι ο Χριστός έξω από τον τάφο τού φίλου Του; Δεν είναι απάνθρωπο να καταπιέζουμε τα αισθήματά μας, βιώνοντας το μεγάλο πόνο;

Κι από την άλλη: Δεν προσδοκούμε ανάσταση νεκρών; Δεν είναι ο Κύριος και Θεός μας νικητής του θανάτου; Ζούμε ως άθεοι, μη έχοντες ελπίδα;

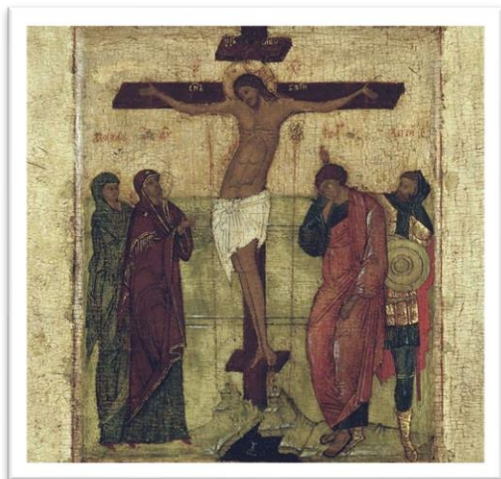
Η έγερση του Λαζάρου τοποθετεί το θάνατο αγαπημένων μας προσώπων στη σωστή του βάση: έκφραση των οδυνηρών βιωμάτων μας κατά τον τρόπο που ο καθένας μας εκφράζεται και θέλει, αλλά και βεβαίωση ότι ο αγαπημένος μας «μεταβαίνει εκ του θανάτου εις την ζωήν», σε νέα διάσταση ζωής όπου « δεν υπάρχει ούτε πόνος ούτε λύπη ούτε στεναγμός».

exomologistetokirio.gr

Οι 7 Λόγοι του Κυρίου Ιησού Χριστού πάνω στο Σταυρό

Πάνω από το Σταυρό ο Κύριος Ιησούς Χριστός έκανε την πιο μεγαλειώδη διδασκαλία.

Τα λόγια του Χριστού πάνω στο Σταυρό ήταν λόγια γεμάτα αγάπη.

«Πάτερ άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι»

Ο Χριστός προσεύχεται πάνω από το Σταυρό Του

για τους σταυρωτές Του και παρακαλεί τον Ουράνιο Πατέρα Του: «Πατέρα μου, συγχώρεσέ τους, γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν». Μέσα στον αβάσταχτο πόνο, που Του προκαλούσε το φρικτό μαρτύριο, ο Κύριός μας Ιησούς, ο Θεός της αγάπης, συγχωρεί τους σταυρωτές Του, προσεύχεται γι' αυτούς και τους δικαιολογεί. Πόσο μεγάλη και πλατιά είναι η θεϊκή καρδιά και η αγάπη Του! Μας άφησε ένα σπουδαίο μήνυμα: Να συγχωρούμε με την καρδιά μας αυτούς που μας έφταιξαν. Να έχουμε κι εμείς πλατιά καρδιά για τους συνανθρώπους μας.

«Αμήν λέγω σοι· σήμερον μετ' εμού έση εν τω παραδείσω»

Ο Χριστός μιλά στο ληστή, που βρίσκεται σταυρωμένος δίπλα Του: «Σε διαβεβαιώνω με όλη την αλήθεια· σου λέω ότι σήμερα θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο». Γιατί μίλησε έτσι ο Χριστός σε έναν κακούργο; Διότι ο ληστής είδε τη θεϊκή γαλήνη στη μορφή του Χριστού και πίστεψε ότι Αυτός είναι ο Θεός και Τον παρακάλεσε: «Κύριε, θυμήσου κι εμένα τον ληστή στην ουράνια βασιλεία σου».

Και ο Χριστός, που κατάλαβε ότι ο ληστής μετάνιωσε ειλικρινά για τα λάθη του, τον συγχώρεσε και τον διαβεβαίωσε ότι θα τον πάρει μαζί Του στον Παράδεισο. Έτσι ο ληστής έγινε ο πρώτος πολίτης του Παραδείσου. Αυτό φανερώνει ότι ο Χριστός δέχεται κοντά Του όσους τον πλησιάζουν με ειλικρίνεια και μετανοούν για τις αμαρτίες τους.

«Γύναι, ίδε ο υιός σου... ιδού η μήτηρ σου»

Ο Χριστός είναι καρφωμένος στο Σταυρό, ματωμένος, μέσα σε φρικτούς πόνους. Κάτω από το Σταυρό Του βρίσκονται γεμάτοι πόνο και θλίψη η Παναγία Μητέρα Του και ο μαθητής Του ο Ιωάννης. Ο Χριστός τους βλέπει. Ξεχνά το δικό Του μαρτύριο και θέλει να τους παρηγορήσει, να τους προστατέψει. Και λέει στη Μητέρα Του δείχνοντας τον Ιωάννη: «Γυναίκα, να ποιος θα είναι ο γιος σου από δω και πέρα». Ύστερα γυρίζει προς τον Ιωάννη τον αγαπημένο Του μαθητή και Του λέει: «Να η μητέρα σου». Με τα λόγια Του και το Θεϊκό Του παράδειγμα ο Χριστός μας ανοίγει τον όμορφο δρόμο της αγάπης και του σεβασμού προς τους γονείς και τους συγγενείς. Κι ακόμα το δρόμο της αυταπάρνησης, που σημαίνει να ξεχνάς το δικό σου πόνο, για να παρηγορείς τις πονεμένες ψυχές των άλλων.

«Διψώ»

Το Θεϊκό και Τίμιο Αίμα του Χριστού έτρεχε πάνω στο Σταυρό. Ο πυρετός Του ανέβαινε. Τα σπλάχνα Του καίγονταν από τον αφόρητο πόνο. Και τότε ο Χριστός πρόφερε μια μικρή λέξη με μεγάλο νόημα: «Διψώ». Τότε οι άγριοι στρατιώτες βούτηξαν ένα σφουγγάρι σε ξύδι και χολή και το έφεραν στα χείλη Του. Όμως ο Χριστός δεν ήπιε. Γιατί; Πάνω στο Σταυρό διψούσε βέβαια αφόρητα, αλλά συγχρόνως είχε και μια αλλιώτικη δίψα. Διψούσε, όχι τόσο για νερό, όσο για τη σωτηρία των ανθρώπων. Ο Χριστός διψά, δηλαδή επιθυμεί πολύ έντονα, να επικρατήσει σε όλη τη γη και σε καθεμιά ψυχή ξεχωριστά η ειρήνη Του, η αγάπη Του και το Ευαγγέλιό Του.

«Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τί με εγκατέλιπες;»

Ο Χριστός επάνω στο Σταυρό σήκωσε όλες τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων, όλων των αιώνων για να τις σβήσει. Και ήταν τόσες πολλές οι κακίες που σήκωσε, ώστε φάνηκε σαν ο πιο αμαρτωλός

άνθρωπος του κόσμου. Έτσι ο Ουράνιος Πατέρας Του πήρε για μια στιγμή το βλέμμα Του πάνω από τον Υιό Του. Αυτή η στιγμιαία αποστροφή του Θεού Πατέρα κάνει τον Χριστό να φωνάζει γεμάτος πόνο: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;». Για χάρη μας ο Χριστός στερήθηκε, στην πιο οδυνηρή ώρα της επίγειας ζωής Του, ακόμη και την παρουσία του Ουρανού Πατέρα Του. Πόσο φοβερό πράγμα είναι η αμαρτία μας και πόσο μεγάλη η αγάπη του Χριστού μας!

«Τετέλεσται»

«Όλα έχουν πια τελειώσει». Το φρικτό Του μαρτύριο παίρνει τέλος. Το έργο Του πάνω στη γη, που ξεκίνησε όταν γεννήθηκε στη φάτνη της Βηθλεέμ, έφτασε στο τέλος του. Ό,τι είχε να διδάξει και να πει στους ανθρώπους, το είπε. Είναι ο Νικητής. Θυσιάστηκε για τα πλάσματά Του. Μας άνοιξε το δρόμο της ευτυχίας και της χαράς, το δρόμο για τον Παράδεισο. Από δω και μπρος, για όποιον αγαπήσει και ακολουθήσει το Χριστό, αρχίζει μια νέα ζωή. Από δω και πέρα αρχίζει η Ανάσταση!

«Πάτερ, εις χείρας σου παρατίθεται το πνεύμα μου»

Ο τελευταίος λόγος του Χριστού, λίγο πριν εκπνεύσει πάνω στο σταυρό. Μιλά στο Θεό Πατέρα Του: «Πατέρα μου, γεμάτος ελπίδα και εμπιστοσύνη στα χέρια Σου παραδίδω την λογική και αθάνατη ψυχή μου». Δεν ήρθε κανένας άγγελος να πάρει την ψυχή του Χριστού. Μόνος Του, με την ελεύθερη θέλησή του την παραδίδει στον Πατέρα. Ο Χριστός ήρθε στη γη, έγινε άνθρωπος, έκανε θαύματα, κήρυξε, υπηρέτησε το θέλημα του Ουρανού Πατέρα Του. Σ' αυτόν λοιπόν επιστρέφει πάλι και σ' Αυτόν παραδίδει την ψυχή Του. Με τα λόγια αυτά ο Κύριος μας διδάσκει ότι όλη η ζωή μας ανήκει στο Θεό. Το θέλημά Του πρέπει να εφαρμόζουμε πάντοτε, και στα δικά Του χέρια να εμπιστευόμαστε τη ζωή μας.

www.ekklisiaonline.gr

Η σημασία της Ανάστασης του Χριστού

Η Ανάσταση του Χριστού είναι μήνυμα ελπίδας και ζωής.

Η σημασία της Ανάστασης του Χριστού δεν εξαντλείται σε μια απολογητική προσπάθεια αποδείξεως της ιστορικής πραγματικότητας. Τι νόημα θα είχε ένα γεγονός της ιστορίας μαρτυρημένο από πολλές γραπτές πηγές, αν αυτό δεν σχετιζόταν άμεσα με την ύπαρξη του καθενός μας;

Η Ανάσταση του Χριστού έχει ακριβώς αυτή την υπαρξιακή διάσταση: δηλώνει την αρχή της νέας δημιουργίας του καινούργιου κόσμου που προσφέρει ο Θεός στην ανθρωπότητα. Κι ο καινούργιος κόσμος δεν έχει καμιά σχέση με την οσμή της φθοράς, τον τρόπο του θανάτου και τις εχθρικές εκδηλώσεις του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπο, αλλ' είναι ζωή αγάπης, ζεστασιάς και ελπίδας.

Η Ανάσταση λοιπόν έχει νόημα όχι απλώς σαν ιστορικό γεγονός στην γενικότητά του, αλλά σαν θείο προσκλητήριο που αφορά τον κάθε άνθρωπο ιδιαίτερα. Κι όταν ο Θεός προσφέρει το δώρο της ζωής, δεν αποτελεί ασύνετη εκδήλωση του ανθρώπου να προτιμάει τον θάνατο;

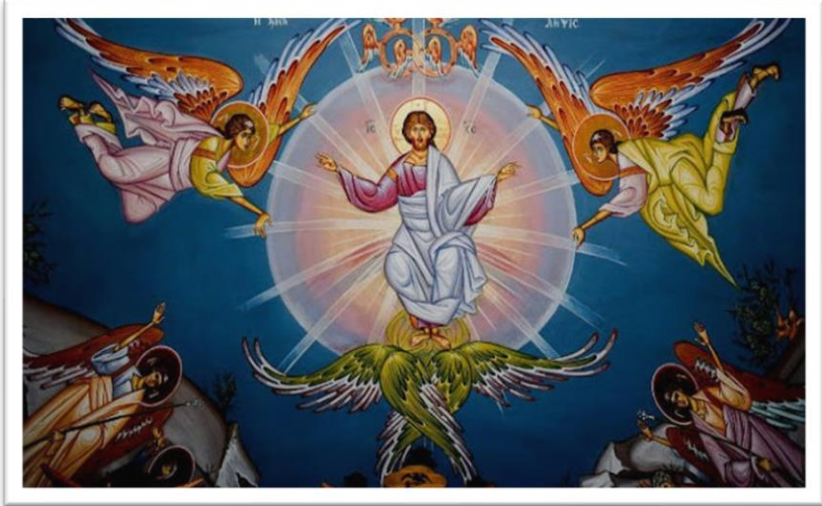
Όταν ο Θεός με την Ανάσταση του Χριστού ξαναδημιουργεί τον χαλασμένο κόσμο και δίνει τη δυνατότητα αναστάσεως του κάθε ανθρώπου, ποια δικαίωση μπορεί να έχει όποιος επιμένει στην απόγνωση και το μηδέν;

Η Ανάσταση του Χριστού είναι μήνυμα ελπίδας και ζωής. Το μήνυμα αυτό με το κήρυγμα της Εκκλησίας απευθύνεται στον άνθρωπο κάθε εποχής και μαρτυρεί την ανεξάντλητη αγάπη του Θεού ο οποίος, παρά τις θανατηφόρες ενέργειες των ανθρώπων, τους καλεί συνεχώς στη ζωή και στον κόσμο της Αναστάσεως.

Καραβιδόπουλος, Καθ. Παν. Θεσσαλονίκη

Ἡ Ἑνδοξος Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Σύμφωνα με την ευαγγελική διήγηση αυτού του γεγονότος, ο Κύριος αφού έδωσε τις τελευταίες οδηγίες στους μαθητές, «ἐξήγαγε... αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ’ αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης», (Λουκ. 24, 50-52). «Μετὰ χαρᾶς μεγάλης...». Ποια εἶναι ἡ πηγή αὐτῆς τῆς μεγάλης χαρᾶς που ἀντέχει μέχρι σήμερα καὶ ἐκρήγγυται με τέτοια ἐκπληκτικὴ λαμπρότητα τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως; Ἐπειδὴ φαίνεται σαν ὁ Χριστός να ἔφυγε καὶ να ἄφησε μόνους τοὺς μαθητές· ἦταν μιὰ μέρα χωρισμοῦ. Μπροστὰ τοὺς βρίσκεται ὁ πολὺ μακρὺς δρόμος τοῦ κηρύγματος, τῶν διωγμῶν, τοῦ πόνου καὶ τοῦ πειρασμοῦ που γεμίζουν μέχρι ὑπερχείλισης τὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Φαίνεται πως

παρήλθε η χαρά, η χαρά της επίγειας και καθημερινής συντροφιάς με τον Χριστό, πως έφθασε στο τέλος η προστασία που παρείχε η δύναμη και η θεότητα Του. Πόσο σωστά όμως έκανε κάποιος ιερέας που ονόμασε την ομιλία του για την Ανάληψη «χαρά του χωρισμού»! Φυσικά η Εκκλησία δεν εορτάζει την αναχώρηση του Χριστού. Ο Χριστός είπε: «μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». (Ματθ. 28, 20), και ολόκληρη η χαρά της Χριστιανικής πίστες βρίσκεται στη συνειδητοποίηση της παρουσίας Του, όπως ακριβώς την υποσχέθηκε: «οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20). Δεν γιορτάζουμε την αναχώρηση του Χριστού, αλλά την ανάληψή Του στους ουρανούς.

Η εορτή της Αναλήψεως αποτελεί γιορτασμό του ανοίγματος του ουρανού στους ανθρώπους, του ουρανού ως του νέου και αιώνιου οίκου, του ουρανού ως της αληθινής μας πατρίδας. Η αμαρτία χώρισε βίαια τη γη από τον ουρανό και μας έκανε γήινους και χοντροκομμένους, προσήλωσε το βλέμμα μας σταθερά στο έδαφος και έκανε τη ζωή μας αποκλειστικά γεωτροπική. Αμαρτία είναι η προδοσία του ουρανού μέσα στην ψυχή. Αυτή ακριβώς τη μέρα, την εορτή της Αναλήψεως, νιώθουμε τρομοκρατημένοι από αυτή την άρνηση που γεμίζει ολόκληρο τον κόσμο. Ο άνθρωπος με υπερονία και περηφάνια αναγγέλλει πως είναι μόνο υλικός, πως ολόκληρος ο κόσμος είναι υλικός, και πως τίποτε δεν υπάρχει πέρα από το υλικό. Και για κάποιο λόγο είναι ακόμη και χαρούμενος γι' αυτό, και μιλά με οίκτο και συγκατάβαση γι' αυτούς που ακόμη πιστεύουν σε κάποιου είδους «ουρανό» σαν να πρόκειται για γελωτοποιούς ή για αγροίκους. Ελάτε αδελφοί, «ουρανοί» είναι απλώς ο ουρανός, είναι τόσο υλικός όσο και καθετί άλλο· δεν υπάρχει τίποτε άλλο, δεν υπήρξε ούτε και θα υπάρξει. Πεθαίνουμε, εξαφανιζόμαστε· έτσι στο μεταξύ ας κτίσουμε έναν επίγειο παράδεισο και ας ξεχάσουμε τις φαντασίες των παπάδων. Αυτό εν συντομία είναι το τελικό αποτέλεσμα και η ουσία του πολιτισμού μας, της επιστήμης μας,

της ιδεολογίας μας. Η πρόοδος καταλήγει στο νεκροταφείο, με την πρόοδο των σκουληκιών που τρέφονται από τα πτώματα. Αλλά τι μας προτείνετε, μας ερωτούν, ποιός είναι αυτός ο ουρανός για τον οποίο μιλάτε, στον οποίο ο Χριστός ανελήφθη; Τέλος πάντων, τίποτε δεν υπάρχει στον ουρανό για τον οποίο μιλάτε.

Ας απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο μεγάλος Πατέρας της Εκκλησίας που έζησε δέκα έξι αιώνες πριν. Μιλώντας για τον ουρανό, αναφωνεί: «Τι ανάγκη έχω από τον ουρανό, όταν εγώ ο ίδιος θα γίνω ουρανός;». Ας έρθει η απάντηση από τους Πατέρες μας που ονόμαζαν την Εκκλησία «επίγειο ουρανό». Το ουσιαστικό σημείο αυτών των δύο απαντήσεων είναι το εξής: ουρανός είναι το όνομα της αυθεντικής κλήσης μας ως ανθρώπινα πλάσματα, ουρανός είναι η τελική αλήθεια για τη γη. Όχι. Ο ουρανός δεν βρίσκεται κάπου στο απώτερο διάστημα πέρα από τους πλανήτες ή σε κάποιον άγνωστο γαλαξία. Ουρανός είναι αυτό που μας επιστρέφει ο Χριστός, ό,τι χάσαμε με την αμαρτία και την υπερηφάνεια, με τις επίγειες, αποκλειστικά γήινες, επιστήμες και ιδεολογίες, και τώρα είναι ανοικτός, μας τον προσφέρει και μας τον επιστρέφει ο Χριστός. Ουρανός είναι το βασίλειο της αιώνιας ζωής, το βασίλειο της αλήθειας, της καλοσύνης και της ομορφιάς. Ουρανός είναι ολόκληρη η πνευματική μεταμόρφωση της ανθρώπινης ζωής· ουρανός είναι η βασιλεία του Θεού, η νίκη πάνω στο θάνατο, ο θρίαμβος της αγάπης και της φροντίδας· ουρανός είναι η εκπλήρωση αυτής της έσχατης επιθυμίας, για την οποία ειπώθηκε: «ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α΄ Κορ. 2, 9). Όλα αυτά μας έχουν αποκαλυφθεί, μας έχουν δοθεί από τον Χριστό. Και έτσι ο ουρανός διαπερνά τη ζωή μας εδώ και τώρα, η ίδια η γη γίνεται μια αντανάκλαση, ένα είδωλο της ουράνιας ομορφιάς. Ποιός κατήλθε από τον ουρανό στη γη για να μας επιστρέψει τον ουρανό; Ο Θεός. Ποιός ανέβηκε από τη γη στον ουρανό; Ο άνθρωπος Ιησούς.

Ο Μέγας Αθανάσιος λέει πως «ο Θεός έγινε άνθρωπος για να γίνει ο άνθρωπος θεός». Ο Θεός κατέβηκε στη γη για να μπορέσουμε εμείς να ανεβούμε στον ουρανό! Αυτό ακριβώς γιορτάζουμε την ημέρα της Αναλήψεως! Αυτή είναι η πηγή της λαμπρότητας και της άρρητης χαράς. Αν ο Χριστός βρίσκεται στον ουρανό, κι αν Τον πιστεύουμε και Τον αγαπούμε, τότε είμαστε κι εμείς μαζί Του, στο δείπνο Του, στη Βασιλεία Του. Αν η ανθρωπότητα αναληφθεί μαζί Του, και δεν πέσει, τότε θα ανέβω μαζί Του κι εγώ προσκεκλημένος απ' Αυτόν. Και «έν Αὐτῷ» μου αποκαλύπτεται ο σκοπός, το νόημα και η έσχατη χαρά της ζωής μου. Το καθετί γύρω μας μάς τραβά προς τα κάτω. Ατενίζω όμως τη θεϊκή σάρκα να ανέρχεται στον ουρανό, τον Χριστό να τραβά προς τα πάνω «έν φωνῇ σάλπιγγος», και λέω στον εαυτό μου και στον κόσμο: εδώ βρίσκεται η αλήθεια για τον κόσμο και τον άνθρωπο, εδώ είναι η ζωή στην οποία ο Χριστός μας καλεί από την αιωνιότητα.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οικονομίαν καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

π. Αλέξανδρος Σμέμαν

«Να αναθέτουμε το μέλλον μας
στο Θεό.
Η απόλυτη εμπιστοσύνη στο Θεό,
έχει μητέρα την πίστη,
με την οποία προσευχόμαστε
και απολαμβάνουμε
τους καρπούς της ελπίδας»

Ἅγιος Παΐσιος Ἀγιορείτης

Τι είναι η Πεντηκοστή;

Ο αναστημένος Χριστός, στο διάστημα της τεσσαρακονθήμερης παραμονής του στον κόσμο, παρήγγειλε στους μαθητές Του να μη φύγουν από τα Ιεροσόλυμα, αλλά να περιμένουν την υπόσχεση που τους είχε ήδη δώσει, ότι, όπως ο Ιωάννης βάπτισε με νερό, αυτοί θα βαπτισθούν με Πνεύμα Άγιο (Πράξεις 1,4-5).

Κι όταν έφθασε η ημέρα της πεντηκοστής, ήσαν όλοι μαζί στο ίδιο μέρος. Κι ξαφνα ήλθε από τον ουρανό βοή, σαν να φυσά δυνατός άνεμος, και γέμισε όλο το σπίτι όπου ήσαν συγκεντρωμένοι. Και παρουσιάσθηκαν γλώσσες σαν φλόγες πυρός να διαμοιράζονται σ' αυτούς, και να κάθεται μία στον καθένα, και γέμισαν όλοι από Πνεύμα άγιο, και άρχισαν να μιλούν άλλες γλώσσες, καθώς το Πνεύμα τους έδινε δύναμη λόγου. Εξαιτίας της βοής αυτής μαζεύτηκε πλήθος, και ήσαν όλοι κατάπληκτοι, διότι ο καθένας τους άκουγε τους μαθητές να μιλούν τη δική τους μητρική γλώσσα, Πάρθοι, Μήδοι, Ελαμίτες, Ρωμαίοι, Κρήτες και Άραβες, και

απορούσαν τί άραγε να σημαίνει αυτό. (Πλήρη διήγηση βλ. Πράξεις 2,1-41)

Ο Ιησούς είχε ήδη προαναγγείλει στους μαθητές ότι θα στείλει τον Παράκλητο, το Πνεύμα της Αληθείας που εκπορεύεται από τον Πατέρα, και Εκείνος, το τρίτο αυτό Πρόσωπο, για το οποίο γνωρίζουμε τα λιγότερα, θα τους οδηγήσει σε όλη την αλήθεια.

Η Πεντηκοστή είναι η εκπλήρωση αυτής της υπόσχεσης.

Γλώσσες πυρός μέσα από ένα βουητό εμφανίζονται πάνω από τον ευρύτερο κύκλο των μαθητών, που ήσαν συναγμένοι εκείνο το μεσημέρι. Μπορούμε να πούμε πιο εύκολα τί δεν ήταν αυτό. Δεν ήταν βέβαια γλώσσες, αλλά η μορφή δήλωνε την δύναμη του λόγου, ενδιάθετου και φωνούμενου, που δινόταν εκείνη τη στιγμή στους αγραμμάτους. Δεν ήταν επίσης φυσικό πυρ, αλλά η άκτιστη ενέργεια της θεότητας, η χάρις του Θεού που κατά κάποια θεία οικονομία γινόταν ορατή σαν φωτιά και σαν γλώσσες. Η φωτιά άλλωστε δήλωνε τη θέρμη της πίστεως, την κάθαρση, αλλά και το φως της αληθείας, αφού ιδιότητες του πυρός είναι να θερμαίνει, να καθαίρει και να φωτίζει.

Η κάθοδος του Άγιου Πνεύματος μετέβαλε τους μαθητές σε διδασκάλους της οικουμένης, και το θαυμαστό σημείο ήταν ότι μπορούσαν να συνεννοούνται στη γλώσσα του καθενός ξένου. Τους κατέστησε θεοφόρους και θεόπτες, ώστε να μεταδώσουν αυτό που εμπειρικά και χαρισματικά κατανοούσαν πλέον στην πληρότητά του: ότι ο Χριστός είναι ο σαρκωμένος και αναστημένος Θεός, η αληθινή, δηλαδή αιώνια, ζωή, ο Λόγος που συνέχει και ανακεφαλαιώνει τα πάντα. Οι γλώσσες ήταν σημείο της ενότητας της πίστεως. Μετά τη σύγχυση των γλωσσών στη Βαβέλ, ο Παράκλητος Θεός διανέμει τις πύρινες γλώσσες, τη γνώση και τη ζωή στον καθένα προσωπικά και σε όλο το σώμα της Εκκλησίας, ανακαλώντας όλο τον κόσμο σε ενότητα πνευματική.

Το πυρ των γλωσσών αυτών δεν ήταν η φωτιά του σπαθιού. Οι πνευματοφόροι μαθητές αγίασαν και κατέκτησαν την οικουμένη με

τη φλόγα της αγάπης και την αυταπάρνηση της καθαρής καρδιάς, μιμούμενοι τον Κύριό τους.

Με την Πεντηκοστή η αλήθεια ολόκληρη, όση μπορεί να χωρέσει ο άνθρωπος, δόθηκε άπαξ στην Εκκλησία μέχρι την συντέλεια του κόσμου. Γι' αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν αποδέχεται κάποια εξέλιξη στην κατανόηση των θείων μυστηρίων, δεν γνωρίζουμε δηλαδή εμείς σήμερα περισσότερα από όσα γνώρισαν τότε οι μαθητές και οι αρχαίοι Πατέρες, επειδή τάχα έχουμε στη διάθεσή μας μεγαλύτερη βιβλιογραφία και διαδικτυακή πληροφόρηση (η πείρα μας λέει μάλλον το αντίθετο). Η αλήθεια δόθηκε άπαξ, κι όποιος ελκύει με τον πόθο και τον αγώνα του την χάρι του Θεού, γίνεται δέκτης αυτής της αλήθειας που αποκαλύφθηκε κατά την Πεντηκοστή. Η αδιάκοπη αλυσίδα των Αγίων μεταφέρει σε κάθε εποχή ολόκληρη την αλήθεια, ώστε κι εμείς μέσα της να γινόμαστε ολόκληροι. Γι' αυτό και η Ορθοδοξία επιμένει στο να ακολουθούμε τους Αγίους, που μας διδάσκουν με την πείρα του φωτισμού κι όχι με διανοητικά κατασκευάσματα.

Μπορούμε λοιπόν να μιλάμε και για την προσωπική μας Πεντηκοστή. Υπάρχει και το “προσωπικό υπερώο”, ο νους που συγκεντρώνεται στη δέηση. Εκεί γίνεται το μεγάλο θαύμα. Κάθε φορά που ο Θεός κάνει αισθητή την παρουσία Του στη ζωή μας (κι αλήθεια, μια μόνο τέτοια στιγμή φθάνει για να μας μεταμορφώσει) έχουμε και μια προσωπική Πεντηκοστή. Κι όταν στον εσπερινό της εορτής της Πεντηκοστής γονατίζουμε και παρακαλούμε για την επιφοίτηση του Πνεύματος, ας γνωρίζουμε ότι οι πνευματικές δωρεές είναι προσωπικές, όπως και οι πύρινες γλώσσες διανεμήθηκαν στον καθένα ξεχωριστά. Ο καρπός του Πνεύματος, η πίστη, η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η πραότητα, η ταπεινώση, είναι η ανταπόκριση του Θεού στον πόθο, στο φιλότιμο, στην ειλικρίνεια του καθενός μας. Αν η καρδιά αρχίζει να θερμαίνεται, και να λειώνει μέσα στο φως του Λόγου, τότε μετέχει ουσιαστικά στην ανέκφραστη αυτή δωρεά που δόθηκε τότε στο υπερώο της Ιερουσαλήμ.

koutlounous.com

